

ABSTRACTS – ABSTRAKTIT

Emmi Kykkänen

ON THE FIERY LAKE: FILMS AND THE FINNISH TEMPERANCE MOVEMENT IN THE 1920s AND 1930s

In the 1920s Finnish temperance associations were searching for efficient ways to modernise their methods of educating the public about the dangers of alcohol consumption and the benefits of abstinence. The need for new ideas was dire. As participation in events organized by local temperance activists and associations waned the associations turned to film, which had been established to draw crowds aboard. Due to a lack of funds the associations were not able to produce their own films. The imported were shown across the country, and they were marketed as exciting highlights of educational events.

The imported films can be roughly separated to two categories: fictive melodramas and educational films. While the former discouraged drinking by displaying shocking scenarios, the latter formally presented the results of latest scientific research in an informative manner. Due to a lack of available copies, the contents of the films from this period must be interpreted from written sources, namely print.

By the 1930s, Finnish temperance associations had the means to produce their own films. They began by documenting their own activities. In 1937, Suomi-Filmi Oy released *Ja alla oli tulinen järvi* ("And underneath lay a fiery lake"), a full-length feature film directed by Risto Orko. The production was funded by the annual budget delegated for temperance-furthering causes. It was the first Finnish film collaboration with a temperance

movement. There is, however, a longer and previously unstudied tradition in showing and watching films in the context of temperance education.

Keywords: prohibition, sobriety, temperance, educational films, melodrama, alcoholism

TULISEN JÄRVEN RANNALLA. ELOKUVIEN KÄYTTÖNOTTO SUOMALAISESSA RAITTIUSTYÖSSÄ 1920- JA 1930-LUVUILLA

1920-luvulla suomalaisessa raittiuslehdistössä noteerattiin tapa, jolla ulkomaalaiset raittiusyhdistykset olivat menestyksekkäästi hyödyntäneet elokuvia valistustyössään. Elokuvien potentiaali raittius työn modernisoimisen välineenä kiinnosti myös suomalaisia raittiusyhdistyksiä, joiden järjestämät raittiustapahtumat eivät osallistujakadosta päätellen kiinnostaneet ihmisiä. Taloudellisten resurssien puute esti omien raittiuselokuvien valmistamisen, joten raittiusyhdistykset hankkivat ensimmäiset elokuvansa ulkomailta. Elokuvakopiot kiersivät raittiusyhdistysten puhujien mukana paikkakunnalta toiselle ja niitä mainostettiin paikallislehdissä raittiustapahtumien vetonauloina.

Ulkomailta tuodut elokuvat voidaan jakaa karkeasti kahteen eri kategoriaan: fiktiivisiin melodraamaelokuviin ja tieteellisiin opetuselokuviin. Melodraamaelokuvat kuvasivat alkoholinkäytön haittoja, kun taas opetuselokuvat esittelivät informatiiviseen sävyyn tieteellisen alkoholitutkimuksen tuloksia. Ulkomaalaisista elokuvista ei ole saatavilla katselukopioita, joten tutkimuksessa on hyödynnetty ei-elokuvallisia lähteitä. Elokuvien sisältöä ja esityskontekstia koskevat tiedot ovat peräisin 1920- ja 1930-luvuilla julkaisuista sanoma- ja aikakauslehdistä.

Kotimaisten raittiusaiheisten lyhytelokuvien valmistaminen tuli mahdolliseksi 1930-luvulla, jolloin raittiusyhdistykset tekivät omaa toimintaansa esitteleviä elokuvia, joita kuvattiin erilaisissa juhlatilaisuuksissa. Vuonna 1937 Suomi-Filmi Oy julkaisi Risto Orkon ohjaaman pitkän näytelmäelokuvan *Ja alla oli tulinen järvi*, joka rahoitettiin eduskunnan raittius työtä varten myöntämällä määrärahalta. *Ja alla oli tulinen järvi* oli ensimmäinen Suomessa valmistettu pitkä kokoillan elokuva, joka syntyi raittiusliikkeen myötävaikutuksella. Elokuvien esittämisellä ja katsomisella raittiuden ja valistuksen kontekstissa on pidempi perinne, josta ei ole julkaistu aikaisempaa tutkimusta.

Avainsanat: kieltolaki, raittius työ, valistus elokuvat, melodraama, alkoholismi

Outi Hakola

AUDIENCE'S PERCEPTION OF FINNISH HOSPICE CARE IN THE DOCUMENTARY FILM *MARIKA'S PASSING*

People's attitudes and images of hospice care affect what end-of-life care options they wish for themselves or their loved ones. Media presentations, such as documentary films, shape these images. *Marika's Passing* (2021) is a recent Finnish documentary film that depicts the last months of a dying person in a hospice home. Although hospice care is not a significant theme of the film, the related descriptions offer viewers potential to understand hospice care and reflect their own attitudes about end-of-life care.

I study Finnish audience's perceptions of hospice care using qualitative reception research. The data includes focus group interviews (48 participants) and an online discussion on the *Vauva.fi* website (493 messages). The data reveals that there are misunderstandings associated with hospice care's comprehensiveness and multi-professionalism when some viewers see hospice care as a result of taboo death where death is hidden from the public view. The discussants also criticized that Finnish hospice care does not know how to face the dying people as individuals.

Thus, dying people are treated as patients and as medical problems, and hospice care became associated with fear and anxiety over the provided care. Audience's anxiety focused on how each of us is able to face mortality and whether Finnish society is able to offer a dignified death to its citizens. In the reception of the documentary film *Marika's Passing*, the viewers expressed rather negative images of hospice care in Finland.

Keywords: hospice, palliative care, death, documentary films, care, ethics, reception, reception studies

MIELIKUVAT SUOMALAISESTA SAATTOHOIDOSTA
 MARIKAN KUOLEMA
 -DOKUMENTTIELOKUVAN VASTAANOTOSSA

Ihmisten asenteet ja mielikuvat saattohoidosta vaikuttavat siihen, millaisia elämän loppuvaiheen hoitovaihtoehtoja he toivovat itselleen tai läheisilleen. Mediaesitykset, kuten dokumenttiefotot, muokkaavat omalta osaltaan näitä mielikuvia. *Marikan kuolema* (2021) on tuore kotimainen dokumenttiefokuva, jossa on kuvattu kuolevan ihmisen viimeisiä kuukausia saattohoitokodissa. Vaikka saattohoitoprosessit eivät ole elokuvan merkittävin teema, siihen liittyvät kuvaukset tarjoavat katsojilleen tarttumapintaa ymmärtää saattohoitoa ja heijastaa elokuvaan omia asenteitaan elämän loppuvaiheen hoidosta.

Tutkin saattohoitoon liittyviä mielikuvia laadullisen vastaanottotutkimuksen keinoin. Aineistona toimivat elokuvan pohjalta tehdyt ryhmähaastattelut (48 osallistujaa) ja *Vauva.fi*-sivustolla

käyty verkkokeskustelu (493 viestiä). Aineistosta paljastui, että saattohoidon kokonaisvaltaisuuteen ja moniammatillisuuteen liittyy väärinymmärryksiä saattohoidon merkityksessä monelle kuolemista piilossa ja pois muiden tieltä. Keskustelijat myös kritisoivat, ettei suomalaisessa saattohoidossa osata kohdata kuolevaa ja hänen läheisiään yksilöinä, vaan hoidettavana potilaina ja lääketieteellisenä ongelmana.

Saattohoitoon liittyi siten eettisiä kysymyksiä ja pelon tunteita. Ahdistus nousi yhtä lailla siitä, miten meistä kukin pystyy kohtamaan kuolevaisuutta, ja siitä, pystyykö suomalainen yhteiskunta tarjoamaan arvokasta kuolemaa kansalaisilleen. *Marikan kuolema* -dokumenttiefokuvan vastaanotossa korostuivat negatiiviset mielikuvat suomalaisesta saattohoidosta.

Avainsanat: saattohoito, kuolema, dokumenttiefotot, välittäminen, etiikka, vastaanottotutkimus

Antti Lindfors & Taina Kinnunen

COLD EXPOSURE, BODY NOSTALGIA, AND THE SPECTACLES OF SCIENTIFICITY IN MEDIA REPRESENTATIONS OF THE WIM HOF METHOD

Cold exposure, more commonly known in Finland as winter swimming, has become a seasonal social media phenomenon and internationally recognized therapeutic technique, which has created popular demand for research on the topic. In this article, we examine how representations of cold exposure are produced and articulated in our multimedia material.

Our analysis focuses on the Wim Hof Method, popular on social media platforms, in which cold exposure is marketed (alongside breathing and mindfulness exercises) as a scientifically proven wellness technique. We analyze how the method is represented in various audiovisual products and literature as an individualistic alternative treatment, a way to create an authentic nature connection, and how the technique makes use of spectacles of physical endurance and "biohacking".

In line with our media-anthropological approach, our media materials are discussed in conjunction with empirical data collected from Finland, which highlights how media representations resonate with interviews with Wim Hof instructors and written responses from winter swimming enthusiasts. We contextualize our interpretations within broader body culture phenomena, such as the "new work body", extreme sports, and so-called body nostalgia.

Keywords: cold exposure, winter swimming, therapy cultures, wim hof method, wim hof, biohacking, nature connection, body nostalgia, scientificity

KYLMÄALTISTUS,
 RUUMISNOSTALGIA
 JA TIETEELLISYYDEN
 SPEKTAAKKELIT WIM HOF
 -METODIN MEDIAESITYKSISSÄ

Kylmäaltistus, suomalaisittain tutummin avantouinti, on noussut kausiluontoiseksi some-ilmiöksi ja kansainvälisesti näkyväksi terapeuttiseksi ruumiintekniikaksi, jota koskevalle tutkimustiedolle on populaaria kysyntää. Tarkastelemme artikkelissa, miten kylmäaltistuksen paikoin jännitteisiä merkityksiä tuotetaan ja artikuloidaan monimediaisessa aineistossamme.

Analyysimme keskiössä on somealustoilla suosittu Wim Hof -metodi, jossa kylmäaltistus tuotteistetaan (hengitys- ja tietoisuusharjoitusten ohella) tieteellisesti todennetuksi hyvinvointitekniikaksi. Analysoimme, miten metodia merkityksellistetään erilaisissa visuaalisissa mediatuotteissa ja kirjallisuudessa yksilöllisenä vaihtoehtona, tapana luoda autenttinen luontoyhteys ja miten tekniikasta rakennetaan ruumiin koettelemisen ja "biohakkeroinnin" speaktaakkeleja.

Media-antropologiselle tutkimusotteelle ominaisesti media-aineistomme keskustelee Suomesta kerätyn empiirisen aineiston kanssa, mikä tuo esiin, miten mediaesitysten rakentamat merkitykset resonovat Wim Hof -ohjaajien haastatteluissa ja talviuinnin harrastajien kyselyvastauksissa. Kontekstualisoimme tulkintojamme laajempiin ruumiinkulttuurisiin ilmiöihin, kuten "uuteen työruumiiseen",

ääriurheiluun sekä niin sanottuun ruumisnostalgiaan.

Avainsanat: kylmäaltistus, avantouinti, kylmäuinti, terapiakulttuurit, wim hof -metodi, wim hof, biohakerointi, luontoyhteys, ruumisnostalgia, tieteellisyys

Nora Ekström & Jasmine Poikela

“SINCE WHEN HAVE SOUND AND MOVING IMAGES BEEN A PART OF WRITING?” WELL-BEING AND THE WRITING OF MULTIMEDIA BIOGRAPHIES

Writing studies at the University of Jyväskylä introduce students to multimedia writing and the basics of audiovisuals. As part of their studies, students plan a biography that utilizes multimedia means of expression. In addition to describing an individual's life, biographical writing usually means adopting an evaluative approach and it can lead the biographer to consider the characteristics of a good life.

The central research questions of this article address how well-being appears in students' plans and learning diaries during the study unit. This study examines which visual, verbal, and auditory means students use to describe well-being in their biography plans.

Students use multimodal means of expression and technology to distance themselves from sensitive topics. Designing a multimedia biography and writing a learning diary can also produce well-being when it draws attention to the positive aspects of one's own life. Audiovisuality can be seen in the plans in its traditional sense as well as in a broader interpretation. The plans include situational understanding of places where life is lived and explored. Thus, in the contexts of multimodal biographies, we introduce a concept of localized audiovisuality.

Keywords: autobiography, life writing, multimedia, multimediality, writing, well-being, locality

”MISTÄ LÄHTIEN KIRJOITTAMISEEN ON MUKA KUULUNUT ÄÄNI JA LIIKKUVA KUVA?” MONIMEDIAISEN ELÄMÄKERRAN KIRJOITTAMINEN JA HYVINVOINTI

Jyväskylän yliopiston kirjoittamisen opinnoissa tutustutaan monimediaiseen kirjoittamiseen ja audiovisuaalisuuden perustietoihin. Opiskelijat suunnittelevat elämäkerran, joka hyödyntää monimediaisia ilmaisukeinoja. Elämäkerrallinen kirjoittaminen tarkoittaa elämän kuvailun ohella yleensä arvottavaa otetta ja johtaa pohtimaan hyvän elämän piirteitä.

Tämän artikkelin keskeisiä tutkimuskysymyksiä on, millaisena hyvinvointi näyttäytyy suunnitelmissa sekä jakson oppimispäiväkirjoissa. Tutkimus selvittää, millaisin kuvallisin, sanallisin ja auditiivisin keinoin elämäkertasuunnitelmissa kuvataan hyvinvointia.

Opiskelijat hyödyntävät multimodaalisia ilmaisukeinoja ja teknologiaa vaikeiden aiheiden etäännyttämiseen. Kirjoittaminen myös tuottaa hyvinvointia, jos se kiinnittää huomion elämän myönteisiin puoliin. Audiovisuaalisuus näkyy suunnitelmissa sen perinteisessä merkityksessä sekä myös laajemmin tulkittuna. Suunnitelmiin kuuluu kiinnittyminen paikkaan, jossa elämää eletään ja tutkitaan. Puhummekin artikkelissa paikallistuvasta audiovisuaalisuudesta.

Avainsanat: elämäkerrat, monimediaisuus, kirjoittaminen, hyvinvointi, paikallisuus